

Cinc poemes

Josep N. Santaeulàlia

CENDRA

Llavors, quan sota un cel
desert, opac i gris, ferruginós
de cadàvers de llamps, uns arqueòlegs
més futurs que vosaltres
desxifrin jeroglífics funeraris
sota les pedres d'una ciutat morta,

¿hi haurà una part de mi
que encara sobrevisqui, descarnada
consciència del no-res
giravoltant en l'espiral del buit
o, submissa a l'arrel
de l'esquelet d'un arbre,

cendra que encara, obscurament,
entre la pols palpiti,
deleirosa
de ser com un falcó sobre el seu puny,
com un esclat latent
dins les paraules d'una llengua morta?

NIT

El sol s'apoyenta, naufraga
enllà de les grises carenes.
Núvols de foc,
cel d'agata. La vall
s'aombra, foscor,
negra nit sepulcral.

Un clam d'arrels palpita
sota la terra morta,
ulula a les arbredes,
m'arriba al moll de l'ànima.

L'últim alè del món
ventalla l'infinit
i l'univers s'aviva
com una braserada:
raïms de llum,
arxipèlags fulgents,
madrèpores auríferes!

Res. Solament
vestigis del naufragi
surant a la deriva,
focs follets titil·lant
sobre una fossa immensa,
paraules
dissolent-se en silenci.

PARAULES

Com una ombra vençuda,
sol al caire del cingle:
paraules, flames
fendint un cel de sutge i cendra,
l'espessa nuvolada que es rebolca pels cims,
la blava infinitud deserta!
L'abis —horror, vertigen—
em xucla com un gorg, enigma encès
on tot es transfigura, apoteosi
de la terra i del foc.
Paraules, ales: quin vent
se les enduu de mi com fulles trèmules?

CORC

El teu rosec, amic, i l'escriptura
¿tenen punts en comú?
Jo, emparaulant-me amb el no-res, tortura
inacabable!; tu,

encofurnat en la fusta que corques,
obrint a poc a poc
ninxols d'oblit, galeries eixorques,
laberints cap a enlloc.

Què en quedarà, larva il·lusa, poeta,
del nostre esforç? Una fúlgida veta,
un diamant sublim?

O tal vegada res, res que perduri
sinó el record d'un monòton murmuri
i un grapat de corquim?

MAR

Aquesta platja, onades, onades a la sorra,
inacabable agonia d'escumes,
i el sol sagnant, llanguint
com una nafra purulenta,
i els xiscles de les aus moribundes,
erràtiques,
i la calitja, aquesta gasa tenuíssima
dissolent, esvaint
els colors i les formes
en un magma incolor i sense forma,
i aquest estel, guspira solitària,
cremallejant com una flama agònica,
i aquests ulls,
els meus ulls.
Tot, lentament, s'enfonsa.